

Arrest

nr. 294 793 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BELAMRI
Rue de Namur 180
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 31 mei 2023 aangetroffen bij een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 31 mei 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Hekla op 31.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen

Aan de Heer:

Naam: [B.]

Voornaam: [M.L.]

[...]

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 31.05.2023.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- ☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV wordt opgemaakt door PZ Hekla).

Betrokkene verklaart aan PZ Hekla dd. 31.05.2023 niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief [dossier] blijkt dat betrokkene een dossier wettelijke samenwoning dossier indiende met een Belgisch onderdane. Op 06.04.2023 werd zijn dossier wettelijke samenwoning geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV wordt opgemaakt door PZ Hekla).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.10.2020 dat hem betekend werd op 15.10.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen

controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 7, 24, 47 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 1, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

Eerst onderdeel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht, alleen en samen gelezen met artikel 74/13 Vw, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook met het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven (art. 8 EVRM en art. 7 en 52 Handvest), omdat verzoekende partij niet correct uitgenodigd werd noch echt in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoeker met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd en dat verzoeker het grondgebied moet verlaten zonder termijn. Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Er bestaat een algemeen rechtsbeginsel "dat de administratie die op het punt staat een ongunstige maatregel te nemen, verplicht de beheerder de gelegenheid te bieden te worden gehoord, onder zodanige omstandigheden dat hij argumenten kan aanvoeren die zijn belangen kunnen vrijwaren" ;

Dit is het algemene beginsel van het Belgische recht "audi alteram partem" dat bindend is voor administraties zoals de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad van State in een arrest nr. 230 2 56 van 19 februari 2015 eraan heeft herinnerd dat:

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » :

(Vrije vertaling : "Het recht om te worden gehoord voor de vaststelling van een besluit dat iemands belangen kan schaden, is verankerd in het algemene rechtsbeginsel Audi alteram partem, waarop verzoeker zich beroept. Dit recht om te worden gehoord garandeert eenieder de mogelijkheid om op

nuttige en doeltreffende wijze zijn standpunt kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van enig besluit waardoor zijn belangen kunnen worden geschaad. De regel dat degene tot wie een voor hem ongunstig besluit is gericht, in de gelegenheid moet worden gesteld opmerkingen te maken voordat het besluit wordt genomen, strekt ertoe te waarborgen dat de bevoegde autoriteit met alle relevante factoren rekening kan houden. Het recht om te worden gehoord moet de bevoegde autoriteit in staat stellen de zaak op zodanige wijze te onderzoeken dat zij met volledige kennis van zaken een besluit kan nemen en dit besluit naar behoren kan motiveren, zodat de betrokkene in voorkomend geval zijn recht van beroep geldig kan uitoefenen).

Dit algemene rechtsbeginsel is in casu van toepassing voor zover de aan verzoeker verstrekte bijlage 13 een ongunstige maatregel is.

Het beginsel "audi alteram partem" is ook in het Unierecht verankerd via de rechten van de verdediging, die in een algemeen beginsel van Unierecht zijn neergelegd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in een arrest C-277/11 van 22 november 2012 geoordeeld:

« 81 A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, *Krombach*, C-7/98, Rec. p. 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, *Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commission*, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

(...)

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141 /08 P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65) ».

(Vrije vertaling : 81 In dit verband is het belangrijk eraan te herinneren dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arrest van het Hof van Justitie van 12 maart 2000, *Krombach*, C- 7 /98, *Jurispr. blz. I-1935*, punt 42, en arrest van het Hof van Justitie van 13 juni 2008, *Sopropé*, C- 349/07, *Jurispr. blz.*

82 In de onderhavige zaak heft het Hof meer bepaald met betrekking tot het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat een integrerend deel van dit fundamentele beginsel uitmaakt (zie in die zin met name arrest van het Hof van Justitie van 21 maart 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/ Commissie*, 322 /81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en arrest van het Hof van Justitie van 21 mei 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32), geoordeeld dat het recht om in elke procedure te worden gehoord een fundamenteel beginsel is dat moet worden geëerbiedigd. p. 3283, punt 32), is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in elke gerechtelijke procedure waarborgen, maar ook in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

(...)

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht ook worden geëerbiedigd wanneer de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord garandeert eenieder de mogelijkheid om zijn standpunt tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van enig besluit dat zijn belangen kan schaden, op nuttige en doeltreffende wijze kenbaar te maken (zie met name arrest van het Hof van 21 maart 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, punt 37). 1-5093, punt 37, en de daarin aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; zaak C-141/08 P, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, Jurispr. 2009, p. 1-9147, punt 83, en zaak C-27/09 P, Frankrijk/ Volksmojahedin-organisatie van Iran, Jurispr. 2011, punten 64-65).

Uw Raad heeft in een arrest van 19 maart 2013, nr. 141 336 de rechtspraak van het HvJEU overgenomen die in zijn arrest C-166/13 van 5 november 2014 het volgende stelt:

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). [...]. Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts Alassini e.a., C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; G. et R., EU:C:2013:533, point 33, ainsi que Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...]. Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...]. Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/ 115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13).

(Vrije vertaling : "Het recht om te worden gehoord garandeert eenieder de mogelijkheid om tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van enig besluit dat zijn belangen ongunstig kan beïnvloeden, zijn standpunt nuttig en doeltreffend kenbaar te maken (zie met name M., EU:C:2012:744, punt 87 en de aangehaalde rechtspraak). [...]. Volgens vaste rechtspraak van het Hof zijn grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, evenwel geen absolute prerogatieven, maar kunnen zij aan beperkingen worden onderworpen, mits die beperkingen daadwerkelijk beantwoorden aan door de betrokken maatregel nagestreefde doelstellingen van algemeen belang en, gelet op het nagestreefde doel, geen onevenredige en onduldbare ingreep vormen die de kern van de aldus gewaarborgde rechten zou aantasten (zie bijvoorbeeld Alassini e. a. / Commissie van de Europese Gemeenschappen C-317/08 tot en met C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63; G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, en Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, punt 84). [...]. Uit de bij artikel 6, lid 1, van die richtlijn opgelegde verplichting om ten aanzien van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven een terugkeerbesluit te nemen volgens een eerlijke en transparante procedure, volgt bijgevolg dat de lidstaten in het kader van de procedurele autonomie die zij genieten enerzijds in hun nationale recht uitdrukkelijk voorzien in een verplichting om het grondgebied te verlaten in geval van illegaal verblijf en anderzijds ervoor zorgen dat de betrokkene wordt gehoord in de procedure betreffende zijn verblijfsaanvraag of in voorkomend geval, de onrechtmatigheid van zijn verblijf. [...]. Het recht om te worden gehoord in elke procedure, zoals het geldt in het kader van richtlijn 2008 /115 en in het bijzonder van artikel 6 daarvan, moet aldus worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een nationale autoriteit de onderdaan van een derde land niet specifiek hoort in verband met een terugkeerbesluit

wanneer na te hebben vastgesteld dat zijn verblijf op het nationale grondgebied onregelmatig is na een procedure waarbij zijn recht om te worden gehoord ten volle is geëerbiedigd, voornemens is een dergelijk besluit ten aanzien van hem te nemen, ongeacht of dit terugkeerbesluit volgt op de weigering van een verblijfsvergunning" (HvJEU, 5 november 2014, C- 166/13).

Bij het nemen van een bijlage 13 op grond van artikel 7, zoals de bestreden beslissing, moet verweerster overeenkomstig artikel 74/ 13 van de wet van 15 december 1980 rekening houden met "het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Deze bepaling vormt de omzetting in Belgisch recht van richtlijn 2008/115/EG zoals blijkt uit de lezing van de betrokken bepaling en de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Verwerende partij voert aldus het recht van de Unie uit door de bestreden beslissing vast te stellen, waardoor de algemene beginselen van het recht van de Unie op het betrokken geval van toepassing worden.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is ontegenzeggelijk een ongunstige maatregel die vereist dat de vreemdeling wordt gehoord of althans in de gelegenheid wordt gesteld zijn verweermiddelen aan te voeren, voordat de beslissing wordt genomen.

Er zij ook op gewezen dat het recht om te worden gehoord, om nuttig en doeltreffend te zijn, met verschillende waarborgen is omgeven, waaronder met name :

- Het recht om kennis te nemen van het dossier (RvS 01.07.1992, n°39.951 ; RvS 28.10.1994, n°50.005) ;
- Het recht om voldoende tijd te hebben om te reageren (RvS, 03.04.1992, nr. 39.156);
- Het recht om te worden bijgestaan door een advocaat (RvS, 28.03.2006, n° 157.044 ; RvS, 11.09.2007, n°174.371 ; RvV n°200.486 du 28.02.2018 ; RvV n°197.490 du 08.01.2018).

In casu moet worden vastgesteld dat niet al deze waarborgen werden geëerbiedigd: verzoeker werd na zijn aanhouding weliswaar gehoord, maar hij kreeg niet de mogelijkheid om de precieze redenen voor zijn verhoor te begrijpen, hij werd niet in kennis gesteld van de beslissing dat verweerster voornemens was te nemen, hij kreeg geen termijn om te reageren, en hij werd tijdens het beslissingsvormingsproces niet bijgestaan door een raadsman.

Indien verzoeker vóór de bestreden beslissing naar behoren werd gehoord en de bovengenoemde waarborgen in acht werden genomen, zou hij ten minste verschillende elementen naar voren hebben gebracht die van invloed zouden zijn geweest op de motivering van de beslissing:

- Verzoeker zou hebben zich beroepen op elementen van zijn "gezins- en privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker zou hebben herinnerd dat hij al verschillende maanden een relatie heeft met Mevrouw [H.E.G.], met wie hij samenwoont en met wie hij concrete levensplannen heeft.

Het koppel heeft serieuze plannen voor legaal samenwonen.

In de bestreden beslissing merkt verwerende partij op dat "zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf". Niettemin is deze omstandigheid een fundamenteel element waarmee rekening moet worden gehouden in verband met het gezinsleven van verzoeker (artikel 8 EVRM) - wat -verwee[r]ster in casu echter niet heeft geanalyseerd.

Wat zijn gezinsleven betreft, wees verzoeker er ook op dat zijn hele familie zich in België of Europa bevindt, met inbegrip van een broer in Spanje en een broer in Duitsland. De terugkeer van verzoeker naar Marokko zou uiteraard zijn voortgezette contact met zijn broers, die hij zeer regelmatig ziet, in gevaar brengen, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM.

Naast deze elementen van zijn gezinsleven zou verzoeker ook hebben benadrukt verschillende elementen van zijn "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM, die ook moesten worden geanalyseerd in het beslissingsvormingsproces.

Zoals uit de Europese rechtspraak blijkt, heeft de zorgvuldige analyse die verweerster op grond van artikel 8 EVRM mag verwachten, ook betrekking op het "privéleven", met inbegrip van de "persoonlijke ontplooiing" en de "persoonlijke autonomie".

Wat zijn privéleven betreft, zou verzoeker ook hebben gewezen op zijn regelmatig aanwezigheid op het grondgebied sinds 12 jaar; op het feit dat hij in Europa zijn dichte familie (broers) heeft, alsook een groot sociaal, emotioneel en professioneel netwerk heeft opgebouwd; en dat zij met veel mensen bevriend is geraakt - allemaal elementen waar verwerende partij niet eens bij stilstaat aan het einde van haar analyse op grond van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980

Verzoeker zou ook hebben gewezen wees op dat hij jaren geleden een aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 had ingediend, maar nooit in kennis was gesteld van een eventuele beslissing.

Deze verschillende elementen zouden het beslissingsvormingsproces zeker hebben beïnvloed, aangezien het gaat om elementen waarmee verweerster rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing op grond van het grondrecht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, het verbod om aan onmenselijke en vernederende behandelingen te worden onderworpen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht om te worden gehoord en artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980, en die dus de beslissing zouden hebben beïnvloed en zelfs tot verschillende beslissing zouden hebben geleid.

Indien deze elementen niet werden aangevoerd, is dat omdat verzoeker daartoe door verweerster niet in staat werd gesteld.

En hoewel verweerster verwijst naar artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980, waarmee zij beweert "rekening te hebben gehouden", moet worden vastgesteld dat de verrichte analyses in het licht van deze artikelen grotendeels ontoereikend zijn.

Verwerende partij is dus voorbijgegaan aan de in het middel genoemde normen, met name artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het recht van verzoeker om te worden gehoord, op zichzelf en in combinatie met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsmede aan zijn fundamentele recht om niet te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen (art. 3 EVRM en 1 tot en met 4 Handvest) en zijn fundamentele recht op een privé- en gezinsleven (art. 8 EVRM en 7 en 52 Handvest), door hem niet toe te staan zijn standpunt daadwerkelijk en op nuttige wijze kenbaar te maken voordat de beslissing wordt genomen, terwijl deze beslissing hem schade berokkent, aangezien hij daarbij wordt verplicht het grondgebied zonder termijn te verlaten en naar Marokko terug te keren, waardoor hij elementen naar voren had kunnen brengen waarmee verweerder rekening had moeten houden.

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard en intussen moet worden opgeschort.

Tweede onderdeel

Het bevel om het land te verlaten schendt artikelen 1 en 74/14 van de wet van 15 december, op zichzelf beschouwd en in samenhang met de motiveringsplicht en de verplichting om gegevens te verstrekken, aangezien het risico op onderduiken niet voldoende is aangetoond om te rechtvaardigen dat verzoeker wordt gedwongen het land "zonder termijn" te verlaten.

Artikel 74/14 VW die de termijnen van beslissingen tot verwijdering regelt, voorziet een "basistermijn" van 30 dagen (§1).

De volgende alinea voorziet dat voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Uit niets blijkt dat artikel 74/14 VW niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst en op gedwongen manier uitvoert.

In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 7 VW. Artikel 74/10 VW voorziet geenszins dat artikel 74/14 VW niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 VW is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.

Als verwerende partij wenst af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan.

In tegendeel mag verwerende partij een langer termijn tot 30 dagen geven aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij motiveert geenszins over de redenen van een ontbreken van termijn en waarom zij de kortste termijn beslist te nemen terwijl zij 30 dagen mag geven.

In een arrest nr 187 290 del 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:

[...]

In casu, rechtvaardigt verweerster het risico van onderduiken enkel op grond dat verzoeker « geen arbeidskaart of single permit » bezit.

Deze elementen rechtvaardigen echter niet dat er een risico op onderduiken op zijn hoofd staat! Indien verzoeker inderdaad zonder werkvergunning heeft gewerkt - wat hij niet ontkent en waarvan hij de ernst ook niet betwist - wenst verzoeker de preciaire situatie te benadrukken waarin zij zich bevindt, ondanks zijn inspanningen om zijn situatie in de loop der jaren te regulariseren.

Het ontbreken van een termijn dagen in het bevel om het grondgebied te verlaten is dus op onwettige wijze bepaald, en niet op passende manier gemotiveerd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Derde onderdeel

Verzoeker heeft 20 van de laatste 23 jaar in België doorgebracht. Sinds 2011 heeft hij België nooit meer verlaten. Hij heeft zich uitstekend geïntegreerd in de Belgische samenleving en heeft daar relaties en activiteiten ontwikkeld die onder het begrip privéleven vallen.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en door artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 8 van het EVRM vereist een veel meer ontwikkelde redenering, met inbegrip van een belangenafweging, die niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, die geen duidelijk inzicht verschaft in de redenen die de verwerende partij ertoe hebben gebracht de toepassing van dit artikel uit te sluiten.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Met is duidelijk dat de activiteiten en relaties die verzoeker in België heeft ontwikkeld, onder het begrip “privé-leven” vallen.

Aan het begrip privé-leven wordt immers een zeer ruime betekenis toegekend, aangezien: « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d’entretenir des

relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (C.E.D.H., 16 décembre 1992, arrêt Niemetz c. Allemagne; C.E.D.H., 27.06.1997, arrêt Halford c. Royaume Uni) (Vrije vertaling : "Dit begrip moet ten minste worden opgevat als het recht van ieder individu om sentimentele, maar ook vriendschappelijke en professionele relaties te ontwikkelen en te onderhouden").

In de zaak Omojudi t. het Verenigd Koninkrijk herinnerde het EHRM eraan dat : « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » (C.E.D.H., 24 novembre 2009, Affaire Omojudi c. Royaume-Uni, §. 37) (Vrije vertaling : Artikel 8 van het EVRM beschermt ook het recht om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden en kan ook aspecten van de sociale identiteit van een individu omvatten, zodat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8, ongeacht het bestaan van een "gezinsleven").

Bovendien is de sociale integratie van een vreemdeling in het land waar hij reeds lange tijd verblijft een factor die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens positief wordt meegewogen bij de beoordeling van het bestaan van een privé- en gezinsleven op het grondgebied van de betrokken staat (EHRM, 9 oktober 2003, arrest Slivenko/Letland, § 95).

Hetzelfde geldt voor Uw Raad, die in arrest nr. 216 253 van 31 januari 2019 oordeelde dat "(...) verzoeker onder meer heeft aangevoerd dat hij sinds 2000 in België verblijft en zich heeft beroepen op de duur van zijn verblijf alsmede op zijn integratie, die blijkt uit de banden die hij heeft ontwikkeld, de overlegging van brieven van steun van vrienden en kennissen en zijn kennis van het Frans en het Nederlands. De beslissing om het verblijf te weigeren was gebaseerd op het feit dat: "[...] een goede integratie in de Belgische samenleving en een langdurig verblijf elementen zijn die kunnen, maar niet mogen leiden tot de afgifte van een verblijfsvergunning (arrest nr. 133.195 van 14 juli 2004, EG). Bijgevolg kunnen deze elementen geen voldoende reden vormen om regularisatie te rechtvaardigen". De Raad merkt op dat deze redenering niet als voldoende kan worden beschouwd, omdat zij niet duidelijk maakt waarom verweerder in het onderhavige geval meent dat bovengenoemde elementen niet van dien aard zijn dat zij een verblijfsvergunning mogelijk maken".

Gelet op de duur van zijn verblijf in België en zijn uitstekende integratie in de Belgische samenleving, die door verwerende partij niet in twijfel is getrokken, is het dus duidelijk dat verzoeker op Belgisch grondgebied een relatie onderhoudt die wordt beschermd door het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

In zijn arrest Conka/België van 5 februari 2002 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat "de vereisten van artikel 13, evenals die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een waarborg zijn, en niet van een loutere goede wil of een praktische regeling. Dit is een van de gevolgen van de rechtsstaat, een van de fundamentele beginselen van een democratische samenleving, die inherent is aan alle artikelen van het Verdrag (zie, mutatis mutandis, latridis tegen Griekenland [GC], nr. 31107/96, § 58, EHRM 1999-II)."

Uw Raad past dit beginsel consequent toe en oordeelt: "Aangezien de vereisten van artikel 8 EVRM, evenals die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een waarborg zijn en niet louter een kwestie van goede wil of praktische regeling (EHRM Hof van Justitie, 5 februari 2002, Conka / België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (CE 22 december 2010, nr. 210. 029), anderzijds, staat het aan het bestuursorgaan om, alvorens zijn beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben. (zie met name arrest nr. 98 175 van het Hof van Justitie van 28 februari 2013).

In het licht van deze verplichtingen tot grondig onderzoek en belangenafweging lijkt de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing onvolledig en ontoereikend, aangezien zij op geen enkele wijze uiteenzet waarom zij het belang van de staat om zijn grenzen te controleren heeft laten prevaleren boven het bijzondere belang van verzoeker om zijn leven voort te zetten in België, waar hij alle aspecten van zijn privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld.

Bovendien schendt de beslissing het evenredigheidsbeginsel, het fundamentele recht op een privé- en gezinsleven, artikel 74/ 13 en de motiveringsplicht, aangezien geen rekening is gehouden met de emotionele afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn familieleden in Europa (broers) en geen rekening is gehouden met de nadelige gevolgen van de beslissing voor verzoeker. Verweester heeft niet de nodige afweging gemaakt overeenkomstig het in het grondrecht op privé- en gezinsleven vervatte evenredigheidsbeginsel en haar beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Bijgevolg is de door verweester gegeven motivering onvolledig, ontoereikend en ontoereikend."

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in het eerste onderdeel van zijn middel een uitvoerige uiteenzetting verstrekt omtrent de hoorplicht die op verweerder rust, doch niet ontkent dat hij weldegelijk werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker houdt voor dat een aantal randvoorwaarden waaraan, volgens hem, moet worden voldaan om "nuttig en doeltreffend" te worden gehoord niet waren vervuld. Hij toont evenwel niet aan dat enige reglementaire bepaling zou voorzien dat een vreemdeling die werd aangetroffen tijdens een onwettig verblijf slechts kan worden gehoord nadat hem eerst een administratief dossier omtrent zijn verblijfs-situatie werd voorgelegd, hem werd uiteengezet welke beslissing zou kunnen worden genomen, hem een bepaalde termijn zou zijn toegestaan om te reageren of de bijstand van een raadsman werd voorzien. De arresten waarnaar hij verwijst laten hierover niet anders denken. Er moet in dit verband worden opgemerkt dat deze arresten geen precedentswaarde hebben en dat ook niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Daarnaast moet worden geduïd dat de bestreden beslissing een terugkeerbesluit is en dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds het volgende stelde:

"Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de bevoegde nationale autoriteit daarentegen niet verplicht om die derdelander voorafgaand aan het aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem een bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, wanneer die derdelander de gelegenheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen." (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, nr. 69).

Voorts moet worden gesteld dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker tijdens een gehoor waarbij hem de mogelijkheid wordt gegeven om zijn feitelijke situatie toe te lichten de bijstand zou dienen te krijgen van een raadsman. In de mate dat verzoeker aangeeft dat indien hij zou hebben beschikt over een raadsman hij toelichting had kunnen geven over zijn privé- en familieleden, waaronder zijn relatie met H.E.G., met wie hij wettelijk wil samenwonen, en de aanwezigheid van andere verwanten in Europa kan de Raad, na lezing van het neergelegde administratief dossier, slechts vaststellen dat verweerder reeds over al deze inlichtingen beschikte. Ook het gegeven dat verzoeker reeds verscheidene jaren onwettig in het Rijk verbleef, wat impliceert dat hij hier een netwerk heeft, en het feit dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en dat de beslissing waarbij deze aanvraag werd afgewezen nog niet ter kennis kon worden gebracht aan verzoeker waren verweerder niet onbekend. Er blijkt dan ook niet dat de afwezigheid van een raadsman – die hoe dan ook niet in de plaats van verzoeker duidelijkheid kon verschaffen over feitelijke elementen – het besluitvormingsproces heeft beïnvloed.

Een schending van de hoorplicht ("*audi alteram partem*") die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Het hoorrecht, zoals vervat in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, is in voorliggende zaak niet van toepassing, aangezien de bestreden beslissing geen beslissing is waarbij een verblijfsmachtiging van meer dan drie jaar of een verblijfstoelating wordt beëindigd of ingetrokken. Deze bepaling kan dus niet zijn geschonden.

2.2.3. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting in aanmerking nam om, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie-

leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Het gegeven dat verzoeker niet akkoord gaat met verweerders overwegingen in dit verband laat de Raad niet toe te concluderen dat voormelde verplichting niet werd gerespecteerd en de bepaling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd miskend.

Er dient ook te worden geduid dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat verweerder bij zijn besluitvorming rekening zou moeten houden met de relaties die verzoeker beweert te hebben met allerhande verwanten, laat staan met verwanten die in het buitenland verblijven, met wie hij in België geen gezins- of familieleden, in de normale betekenis van dit begrip (cf. EHRM 24 januari 2017, nr. 25.358/12, Paradiso en Campanelli/Italië, § 140), heeft.

2.2.4. Aangezien verzoekers bewering dat hij nooit de mogelijkheid had om duidelijkheid te creëren omtrent zijn privé- gezins- en familieleden niet klopt, kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat hierdoor ook de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM of de artikelen 4, 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten werden geschonden.

2.2.5. Op grond van verzoekers uiteenzetting in het eerste onderdeel van zijn middel kan de Raad niet vaststellen dat verweerder onterecht zou hebben besloten dat aan verzoeker geen termijn om het grondgebied te verlaten dient te worden toegekend of dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Door in het tweede onderdeel van zijn middel uiteen te zetten dat artikel 74/14 van de Vreemdelingen-wet bepaalt dat verweerder, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, in regel een termijn van dertig dagen dient te voorzien om vrijwillig het grondgebied te verlaten, toont verzoeker niet aan dat voormeld wetsartikel werd geschonden. In artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet is immers ook bepaald dat verweerder kan afwijken van de regel om een termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan en verweerder heeft aangegeven op grond van welke vaststellingen hij meende van deze uitzonderings-regel gebruik te kunnen maken. Verzoekers stelling dat verweerder *“geenszins motiveert over het ontbreken van een termijn”* mist feitelijke grondslag. Zijn verwijzing naar een arrest in een andere zaak waarbij de Raad vaststelde dat een dergelijke motivering ontbrak is dan ook irrelevant. Verzoeker spreekt zichzelf trouwens tegen aangezien hij vervolgens verwijst naar een deel van de overwegingen die verweerder in de bestreden beslissing opnam om te verantwoorden dat geen termijn om vrijwillig het land te verlaten diende te worden toegestaan. Met zijn toelichting dat verweerder aangaf dat er een risico op onderduiken bestaat omdat hij werkend werd aangetroffen zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit gaat hij er schijnbaar aan voorbij dat verweerder ook overwoog dat verzoeker reeds duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden, daar hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 15 oktober 2020 ter kennis werd gebracht. Verzoeker toont niet aan dat deze overweging kennelijk onredelijk is of niet is gesteund op een correcte feitenvinding. Hierbij moet worden benadrukt dat de wetgever in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet het risico op onderduiken heeft gedefinieerd als *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijde-ringsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”* en dat in voormelde § 2 door de wetgever werd voorzien dat het feit dat een vreemdeling zich niet heeft gehouden aan een eerdere verwijderingsmaatregel een objectief element is dat toelaat te oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoekers toelichting dat hij zich in een preciaire situatie bevindt en dat hij in het verleden reeds poogde om zijn onwettige verblijfstoestand te regulariseren leidt niet tot de conclusie dat verweerder niet kon oordelen dat er een reëel en actueel risico op onderduiken bestaat of dat enige dienstig gegeven onterecht over het hoofd werd gezien.

2.2.6. Gelet op het voorgaande kan evenmin worden geoordeeld dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.2.7. Verzoekers beschouwingen laten ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.8. Door de bestreden beslissing te nemen heeft verweerder geen handeling gesteld waardoor verzoeker de mogelijkheid wordt ontnomen om te genieten van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Zijn standpunt dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten werd miskend is incorrect.

2.2.9. Aangezien in de bestreden beslissing duidelijk is uiteengezet op grond van welke juridische argumentatie en welke feitelijke vaststellingen de bestreden beslissing werd genomen, er werd uiteengezet waarom de artikelen 3 en artikel 8 van het EVRM geen belemmering vormen om de bestreden beslissing te nemen en waarom werd besloten om verzoeker geen termijn om vrijwillig het land te verlaten toe te staan en daar de voorziene overwegingen pertinent en draagkrachtig zijn kan tevens niet worden besloten dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

2.2.10. In een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker in wezen aan dat de bestreden beslissing niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM die voorzien in een bescherming van zijn privéleven. De Raad kan in dit verband slechts aangeven dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrechtelijke situatie wordt gewijzigd. Er kan dan ook niet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in enig privé- of gezinsleven, die slechts zou zijn toegelaten in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Het enkele feit dat verzoeker reeds gedurende verscheidene jaren onwettig in het Rijk verblijft – wat dus impliceert dat hij een voortdurend misdrijf pleegt – leidt niet automatisch tot de conclusie dat hij zich kan beroepen op de tijdens dit verblijf opgebouwde banden om voor te houden dat verweerder de bestreden beslissing niet zou kunnen nemen. Verzoeker kan, nu hij geen gevestigde vreemdeling is, ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) die betrekking heeft op in een land gevestigde vreemdelingen (cf. EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, § 105). Verzoeker voorziet in een aantal theoretische beschouwingen omtrent het privéleven, maar toont door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf, naar niet nader omschreven “*activiteiten en relaties*” en zijn “*sociale integratie*” niet voldoende concreet aan dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang wordt gebracht. Deze beslissing verhindert hem immers niet om op legale wijze naar België te komen, om vanuit het buitenland zijn sociale contacten verder te onderhouden of om zijn relaties met allerhande familieleden die in Europa verblijven verder te zetten. Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geconcludeerd dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekers uiteenzetting in het derde onderdeel van zijn middel laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM of van de bepalingen van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten of van artikel 22 van de Grondwet, die in een met artikel 8 van het EVRM vergelijkbare bescherming voorzien, vast te stellen en leidt evenmin tot de conclusie dat verweerder enig nuttig gegeven onterecht niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken of dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

2.2.11. Nergens wordt voorts aangetoond dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat verzoeker wordt gefolterd of dat hij wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten moet er sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is.

2.2.12. Met zijn betoog en door, in het derde onderdeel van zijn middel, te citeren uit een arrest van het EHRM toont verzoeker ook geenszins aan dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen de rechten van verdediging heeft miskend of artikel 13 van het EVRM heeft geschonden.

2.2.13. Verzoeker is geen kind en toont niet aan dat hij een kind heeft dat zou worden geraakt door de bestreden beslissing, zodat ook geen schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK